

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 750/05
27.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragomira Milojevića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Miroslava Cvetkovića, Dragana Jocića i Dragana Aćimovića, članova veća i savetnika Vrhovnog suda, Gordane Maravić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, rešavajući o žalbi Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu, K. 505/04 od 03. marta 2005. godine, u sednici veća održanoj, dana 27. juna 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu, pa se, **POTVRĐUJE** presuda Okružnog suda u Novom Sadu, K. 505/04 od 03. marta 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu, K. 505/04 od 03. marta 2005. godine, oslobođen je od optužbe AA, da bi radnjama opisanim u izreci presude izvršio krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, na osnovu odredbe člana 355. tačka 3. ZKP, jer nije dokazano, da je krivično delo izvršio.

Troškovi krivičnog postupka, padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude, žalbu je izjavio Okružni javni tužilac u Novom Sadu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s`predlogom, da Vrhovni sud, uvažavanjem žalbe ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovnu odluku.

U odgovoru na žalbu javnog tužioca, branilac optuženog, advokat AB, predložio je, da Vrhovni sud, odbije, kao neosnovanu žalbu javnog tužioca i potvrdi prvostepenu presudu.

Republički javni tužilac, u podnesku Ktž. 891/05 od 19. maja 2005. godine, predložio je, da se uvaži žalba javnog tužioca, i prvostepena presuda ukine, te vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Vrhovni sud je u sednici veća razmotrio sve spise krivičnog predmeta, zajedno sa pobijanom presudom i iznetim predlogom Republičkog javnog tužioca, pa je ocenivši navode izjavljene žalbe, našao:

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu povodom izjavljene žalbe, a po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. Zakonika o krivičnom postupku, Vrhovni sud, nije našao u presudi ili postupku koji je prethodio njenom donošenju, povrede odredaba krivičnog postupka, kao ni povrede krivičnog zakona učinjene na štetu optuženog.

Po oceni Vrhovnog suda, nisu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, koje bi se sastojale u tome, što su razlozi nejasni, u znatnoj meri protivrečni, a u odlučnim činjenicama postoji znatna protivrečnost između onoga što se navodi u razlozima presude i sadržine zapisnika o iskazima datim u postupku.

U suštini, žalba javnog tužioca, izjavljena je zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Javni tužilac poziva se na iskaz oštećenog, koji detaljno predstavlja način odvijanja kritičnog događaja, iako prvostepeni sud konačno zaključuje, da nema objektivnih ni subjektivnih elemenata bića krivičnog dela u pitanju, ali suprotno tome, u razlozima presude, iznosi, da ne prihvata odbranu optuženog, kako je došao u posed zlatnog lančića, već smatra, da je pouzdano utvrđeno, da ga je silom otkinuo sa vrata oštećenog.

Sušтина žalbe javnog tužioca je u tvrdnji, da je optuženi AA, imao nameru, da opisanim ponašanjem pribavi za sebe protivpravnu imovinsku korist, jer lančić ima veću vrednost, od visine duga oštećenog prema optuženom, a bilo je i drugih načina, da se taj dug naplati (parnična tužba i slično). Dakle, javni tužilac, tvrdi, da je iz izvedenih dokaza, koje prvostepeni sud nije valjano cenio, izvesno postojanje i subjektivnog elementa bića krivičnog dela, koje je stavljeno na teret optuženom.

Ovi navodi žalbe, neosnovani su, jer spisi krivičnog predmeta, kao i razlozi presude, a tako ni navodi žalbe javnog tužioca, ne ukazuju na pouzdane dokaze, da je optuženi u subjektivnom smislu, ostvario elemente bića krivičnog dela za koje je optužen. Ovaj zaključak proizilazi iz ukupnosti utvrđenih odlučnih činjenica, pa i ako bi se uzelo da su objektivni elementi razbojništva ostvareni, iako oni sami za sebe, bez svesnog i voljnog postupanja optuženog, nemaju nužne zakonske elemente, bića krivičnog dela u pitanju.

U konkretnoj krivično-pravnoj stvari, nije dakle dokazano, odnosno, tvrdnje javnog tužioca u optužnom aktu, nisu potkrepljene valjanim i pouzdanim dokazima, a takvih argumenata nema ni u žalbi javnog tužioca, bilo u pogledu činjeničnih momenata, ili novih dokaza uz pomoć kojih bi se ove činjenice proverile. Ni iz jednog izvedenog dokaza, koje je prvostepeni sud valjano cenio, ne može se utvrditi, da je optuženi AA, bio svestan svakog elementa protivpravnosti u radnjama preduzetim protiv oštećenog, odnosno, njihove nedozvoljenosti ili nezakonitosti, te da je upravo i hteo ostvarenje štetne posledice, a što je u konkretnom slučaju, da primenom sile ili pretnje prema oštećenom u nameri, da oduzme pokretne stvari, pribavi za sebe protivpravnu imovinsku korist.

Optuženi je od oštećenog imao potraživanje - dug, koji oštećeni nakon više upozorenja i zahteva nije platio. Između ostalog, optuženi je pretio oštećenom i oduzimanjem zlatnog lančića, što je kritičnom prilikom i ostvario, kako bi naplatio potraživanje ili uzeo u zalogu ovaj lančić, dok mu dug ne bude plaćen.

Životna dob oštećenog BB, nema uticaja na postojanje elemenata bića krivičnog dela u pitanju, bilo objektivnih, bilo subjektivnih, jer ocena optuženog o životnoj dobi oštećenog, nije uticala na postupanje prema oštećenom.

Pitanje pravne valjanosti, pravnog posla iz kog je nastao dug oštećenog prema optuženom, prvostepeni sud je raščistio u razlozima presude, pa se ovo nepotrebno i neosnovano ponavlja u žalbi javnog tužioca, ali i ova okolnost je bez uticaja na pitanje postojanja krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog.

Postojanje duga oštećenog, prema optuženom, nije sporno prema utvrđenim odlučnim činjenicama, a tako ni primena prinude optuženog prema oštećenom i konačno oduzimanje pokretne stvari, vlasništvo oštećenog, kako prema odbrani optuženog, tako ni u kazivanju oštećenog. Razumljivo je, imajući u vidu uzrast oštećenog - u kritično vreme imao je 16 godina, da se plašio oca, te da iz toga proizilaze nedoslednosti u kazivanju u krivičnom postupku. Optuženi pak AA, koristeći svoje zakonom zagarantovano pravo, da se brani "kako hoće" nastoji, da ospori primenu sile, dakle, bilo kakvo nedozvoljeno postupanje prema oštećenom.

Optuženi je oslobođen od optužbe "in dubio pro reo", (u sumnji povoljnije po optuženog), a ne ocenom suda, da li

ima objektivnih i subjektivnih elemenata bića krivičnog dela u ponašanju i delovanju optuženog, kako bi to proizilazilo iz žalbe javnog tužioca.

Suprotno iznetim tvrdnjama u žalbi, javni tužilac, nije pružio sudu nove dokaze, koji bi ukazali na izvesno postojanje direktnog umišljaja, kao oblika vinosti optuženog, nužnog za postojanje krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, i ujedno osnovnog elementa krivične odgovornosti.

S` toga je, pravilno zaključio prvostepeni sud, da nije dokazano, pre svega postojanje subjektivnih elemenata bića krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u opisanim radnjama optuženog AA, pa ga je oslobodio od optužbe, na osnovu odredbe člana 355. tačka 3. ZKP, ne ulazeći u pitanje pravne valjanosti zaključenog posla, između optuženog i oštećenog, iz kog je proisteklo dugovanje oštećenog. Nema valjanih argumenata u žalbi javnog tužioca, za drukčije pravno zaključivanje, od onog, iz pobijane presude, a prvostepeni sud, decidirano na strani četvrtoj, ukazuje, na zakonski osnov za oslobađanje optuženog od optužbe, jer nije dokazano, da je krivično delo za koje se optužuje, učinio (član 355. tačka 3. ZKP).

Zbog navedenih razloga, Vrhovni sud je, odlučio, kao u izreci presude, u smislu odredbe člana 388. Zakonika o krivičnom postupku.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Gordana Maravić, s.r. Dragomir Milojević, s.r.

Za tačnost otpavka

JČ